

Hana Hanáčková

Po základní škole a Střední knihovnické škole v Brně jsem nastoupila do tehdy Okresní knihovny, nyní Knihovny Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti. Začínala jsem ve střediskové knihovně v Boršicích u Buchlovic, pak jsem chvíli pracovala na pobočce v Mařaticích a po mateřské dovolené jsem nastoupila do oddělení pro děti, kde pracuji dodnes.

A musím říct, že práce s dětmi mě stále baví a naplňuje. I proto mám radost, že Noc s Andersenem nebo Hradištské sluníčko, akce k podpoře dětského čtení, které vznikly v našem dětském oddělení, děti i po tolika letech baví a přivádí do knihovny.

Jsem také členkou Klubu dětských knihoven SKIP ČR a Spolku přátel literatury a knihovny.

Začneme klasickou otázkou : Chtěla jste být vždycky knihovnicí?

Jako každá holčička jsem i já toužila být paní učitelkou nebo doktorkou, zlom u mě nastal asi v šesté třídě, když jsme v rámci pionýrské schůzky pomáhali v otrokovické odborové knihovně obalovat knihy. A když jsem zjistila, že existuje také knihovnická škola, bylo rozhodnuto.

Řekněte, co děláte jako první věc po příchodu do práce?

Zapnu počítač, přinesu a odepíšu čtenářům knihy vrácené do boxu a uvařím si kafe ☺

A jak probíhá váš pracovní den?

Myslím, že to zmínily kolegyně přede mnou. Práce v oddělení pro děti přináší kromě vracení, půjčování a péče o knihy a knihovní fond také dopolední besedy a pořady pro děti. Cílem všech našich aktivit je nalákat děti ke čtení a ukázat jim, že knížky jsou naši přátelé nejuvěrnější.

V knihovně BBB pracuje

od r. 1981

Oblíbený nápoj ke knize

V letošním velmi horkém létě ledová káva, ideálně s kopečkem vanilkové zmrzliny.

Nejpoloha na čtení

Číst mohu kdekoli, a když mě příběh vtáhne, knihu si i ponáším po domě. Nemohu číst v autobuse - to mi do života přivedlo audioknihy, při cestě do práce a zpět už jsem si poslechla pěknou řádku knih.

Neřest

miluju čokoládu:-)

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

Naprosto objektivně – jaké jste byla dítě/čtenář? Dostala jste třeba někdy upomínku? :)

A kdo upomínku nedostal? ☺ Byla jsem velkou čtenářkou, a když jsem se začetla, nevěděla jsem o světě. Když jsem chodila do sídlištní knihovny v Malenovicích, přišla mi jednou po prázdninách pozvánka, kde se psalo: „Už dlouho jsi nebyla v knihovně, přijď si vypůjčit nějakou pěknou knížku, těšíme se na tebe.“ Přišla jsem... a pak zase. ☺

Mou další knihovnou byla odborová knihovna v Otrokovcích, kde nebyl volný výběr; knihy jsme si museli vybírat ze seznamu a podle čísel nám je pak paní knihovnice vyhledala. Tituly dětských knih byly seřazeny podle abecedy a tak jsem četla a četla všechny dětské knihy popořadě. Dřív bývaly knižní čtvrtky, to bývaly před knihkupectvími dlouhé fronty na knihy, a těch dětských moc nevycházelo.

Mám doma Foglarovy Chlapce od Bobrej rieky, jsou slovensky, tehdy česky nesměli vycházet. A já už jsem je česky nikdy nepřečetla...

A povinná četba? Jaký jste k ní měla postoj?

Četla jsem povinnou četbu stejně jako ostatní knížky, byla jsem poctivec. Nerada jsem však psala čtenářský deník.

Jsou dnešní knihy pro děti jiné než za vašeho dětství? Jsou horší nebo lepší?

Řekla bych, že současné dětské knížky jsou zákonitě jiné, stejně tak jako současné děti jsou jiné. Pokrok nezastavíme. Ve světě počítačů a mobilů to knížky mají těžší. Musí dítě zaujmout - vycházejí knížky s vyklápěcími okénky, s lupami, přílohami; děti milují akčnost, krátký členěný text, a to současným dětským knížkám určitě nechybí.

Jaká jste knihovnice/rodič? Zlákala jste své děti ke knihám? Platí pořekadlo „Jaká matka, taková Katka?“ :)

Mám dvě dospělé děti, syn moc nečte, dcera se „pomamila“, je to také velká čtenářka.

Nyní pryč od knih. Není tajemstvím, že stále zkoušíte nové recepty a s jídlem experimentujete. Co nejvíce šíleného, podivného jste vařila?

Ráda vařím, pečů, baví mě objevovat nové chutě. Peču chléb normální i kváskový, zkouším bylinkové sirupy – letos to byl jitrocelový. A podivnosti? Dlouho jsem toužila ochutnat Marmite, britskou kvasnicovou pochoutku, o které se básní v knížkách. No, chuť mě velice zklamala, na rozdíl od burákového másla, to mi moc chutná.

A je něco, co se vám uvařit nikdy nepovedlo? Nebo to chutnalo příšerně?

Každá kuchařka někdy něco pokazí! Ale tak, aby se jídlo nedalo jíst, to snad ještě nedopadlo. ☺

Všichni to známe – rádi jíme, ale naše tělo potřebuje i pohyb. Jakou formu pohybu máte nejvíc v oblíbenosti?

Každý z nás by měl o své tělo pečovat, snažím se cvičit pravidelně, v poslední době upřednostňuji cvičení na gymnastickém míči.

Jak trávíte léto? Co je pro vás relax?

Kafičko, posezení ve stínu tamaryšku a dobrá knížka, to je ta nejlepší letní pohoda.

Co vás čeká od září? Těšíte se na nové prvňáčky? A bude vám smutno po devátáčích, kteří přechází na dospělé oddělení?

Na podzim chystáme tradičně nabídku besed pro školní třídy, čeká nás lampiónové Setkání broučků, beseda s ilustrátorem Adolfem Dudkem, předvánoční Den pro dětskou knihu. Těším se na všechny naše malé čtenáře, ať už to budou čtenáři začínající anebo ti, kteří už pomalu dětským knížkám odrůstají.

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

To nejkrásnější na naší profesi je, že můžeme dětem představit svět knih a literatury a naučit je kamarádit se s knížkami. Každodenně vítáme nové čtenáře a setkáváme se s těmi pravidelnými. A já mám velkou radost, že si nás děti pamatují a hlásí se k nám. Představte si, že při letošní dovolené v Jánských lázních mě poznala a zdravila naše čtenářka, která se sem přijela léčit!

Čtenářům doporučuji

Hrdinka této knihy trpí zvláštní chorobou – má alergii na lidský dotyk. Žije v naprostém osamění. Po matčině smrti je nucena sehnat si zaměstnání a získá práci v knihovně. Najde zde přátele, první lásku a i její zdánlivě neřešitelný zdravotní problém se nakonec najde řešení.

Coleen Oakley: Stačí jen dotyk

Ukázka z knihy:

„Já jsem Louise, vedoucí půjčovny, což je vlastně jen nóbl výraz, který znamená „knihovnice, která je tu celou věčnost.“ Vítejte v knihovně.“

„I propáníčka, u téhle knížky někdo natrhl poslední tři stránky,“ pronese Louise o několik hodin později. Ukazuje mi výtisk knížky *Když prasátko oslavuje*. Už potřetí za tu dobu, co tu jsem, řekla „propáníčka.“ Ale taky řekla polohlasem „do prdele,“ když si upustila na nohu velký výtisk *Atlasovy vzpoury* od Ayn Randové, a nevím proč, ale musela jsem se usmát.

„Kdybyste našla takhle roztrženou stránku,“ říká mi, „nelepte to obyčejnou lepicí páskou. Máme speciální pásku.“ „Za takhle velkou trhlinu si nebudeme nic účtovat, ale kdyby šlo o rozsáhlé poškození, pak to budete muset někomu ukázat, mně nebo Maryann, abychom vyhodnotily náklady na opravu nebo náhradu.“ Maryann je ředitelka knihovny, žena, která mi zavolala dva dny poté, co jsem potkala Madison a už jsem začínala věřit, že k tomu setkání ve skutečnosti nedošlo, nebo že si knihovna našla někoho kvalifikovanějšího, kdo má skutečnou praxi. Ukázalo se, že nenašla.

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)